

Det var trist, og jeg er egentlig stadig ked af det – det er også det eneste punkt, men sådan er det jo. Regeringen forhandlede i månedsvis med Det Konservative Folkeparti. Vi forhandlede i en positiv atmosfære med et positivt forløb. Vi forhandlede om et husholdningsbudget for i år, der var ansvarligt, fornuftigt og klogt sammensat. Vi forhandlede også om en helhed i skattepolitikken for i år, og vi var i virkeligheden nået ganske, ganske langt.

Nu har meget af det jo stået i avisen, og derfor kan jeg tillade mig at resumere det: På tegnebrættet lå faktisk en meget klog tegning. Selskabsskatten skulle sænkes til et internationalt konkurrenceduetligt niveau. Person- og marginals-katten, skatten på den sidst tjente krone, skulle sænkes. Ja, selv Det Konservative Folkepartis vægtning af en forandring i boligbeskatningen blev jo i virkeligheden håndteret effektivt og fornuftigt. Vi vidste for vor part, at det gælder i den forhandling som i enhver anden, at der skal gives indrømmelser, der skal ydes imødekommelser. Der blev givet, der blev ydet, der blev også taget.

Så kom prøven, den virkelig afgørende prøve. Kunne det så holde? Kunne ansvaret, kunne overblikket, kunne modet holde?

Det var en trist dag, da det gik op for mig, at det kunne det ikke. Jeg var temmelig ked af det, ikke så meget på egne vegne, men egentlig på landets vegne. Jeg forstod, hvorfor det ikke kunne lade sig gøre. Jeg forstod, at musketereden, er det vist blevet kaldt, var vigtigere end ansvaret. Det er jeg ked af.

Jeg vil gerne understrege det, fordi det var den oplevelse, jeg havde. Og jeg blev mindet om det forleden, da jeg overværede boligbeskatningsdebatten her i Folketinget. Der var ting, jeg ikke kunne genkende. Det var ansvarsfølelse, jeg manglede hos tidligere regeringspartier.

Først da regeringen havde lavet sin stemmeaftale om dette års finanslov med SF og Enhedslisten, meldte de to forhenværende regeringspartier, Venstre og Det Konservative Folkeparti, sig blandt de partier, der så ville stemme for statsens husholdningsbudget.

Forinden havde jeg oplevet trusler igennem uger om, at de ville gå imod finansloven. Underholdende? Ja. Men underholdningsbranchen er ikke dansk politik. Den må bygge på holdninger og på ansvarlighed, og det var ikke ansvarlighed, jeg oplevede.

Siden har jeg desværre oplevet alt for megen gold taktik tage overhånd i de to forhenværende

regeringspartiers gøren og laden. Jeg spørger mig selv, om det er smagsprøver på resten af den samarbejdsperiode, jeg på regeringens vegne insisterer på vi må have. Det er nødvendigt for landet.

Vi har i den situation nøje overvejet, hvordan vi skulle reagere. Skulle vi sige til befolkningen: Vi beklager. Vi må give op. Jeg sporer ikke den ansvarlighed, jeg har brug for. Eller skulle vi sige til befolkningen: Vi bøjer os ikke for taktik. Vi må insistere på at fastholde de mål og den økonomiske ansvarlighed, der er bærekraften her i samfundet.

Vi valgte bevidst det sidste. Vi har hele tiden ment, at det måtte komme i den rækkefølge. Når regeringen var samlet om en økonomisk politik, der byggede på, at flere og så mange som muligt skulle med, og byggede på at skabe det stærkest mulige grundlag for Danmarks fremgang, måtte det have første prioritet. Handlinger og helhed måtte gå forud for, hvad vi kunne få af flertal. Vi så helst det bredeste, men hvis vi ikke kunne få det, måtte vi satse på resultater.

Det var det, vi gjorde, også i denne sidste runde om den økonomiske strategi. Sådan er det for målbevidste og ansvarlige mindretalsregeringer.

Jeg siger det, fordi vi dermed også sagde til os selv: Danmarks økonomi er i fremgang, men vi må også have mod til at justere Danmarks økonomi både i nedadgående og opadgående retning, når det er nødvendigt. Vi har lært så meget af 1980'erne, og ledetråden i vores økonomiske strategi har beständig været, at vi ikke ville opleve at komme for sent, fordi der ikke var et flertal, der var ansvarligt, eller fordi der ikke var mod til stede.

Hvis regeringen får noget at skulle have sagt også i de kommende år, vil vi ikke i vort land se en 1986-situation en gang til. Vi vil ikke se, at vi er kommet for sent, når skaden er sket, med indgreb og kartoffelkur, der sætter Danmark i stå og skaber tusindvis af nye arbejdsløse mennesker. Vi vil ikke se det igen.

Derfor måtte vi handle. Derfor justerer vi dansk økonomi. Det var ikke populært alle steder, og det må vi tage til efterretning, men jeg tror alligevel, at befolkningen kan se, at 1986-kuren er ingen tjent med. Det, et land er tjent med, er en ledelse, der tør påtage sig det ansvar, der er nødvendigt, og tør handle, når der skal handles.

Foråret 1997 kan regeringen se, at de mål, vi har sat os med den nye kurs, der dannede rege-